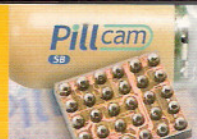

EL AL: De veiligste luchtvaart-
maatschappij • Pagina 17

Israëlische filmtablet
in Duitsland • Pagina 19

ISRAEL

NIEUWS UIT

Nr. 4 – April 2008

Rust voor het volk van God

• Pagina 5

בית שלום
www.beth-shalom.nl

■ EEN MESSIAANS PANORAMA VANUIT JERUZALEM

Het kruis en het gebruik van symbolen in de moderne Messiaanse beweging

«Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld » (Gal. 6:14).

DR. GERSHON NEREL – DEEL 21

In de laatste vijftig jaar is zowel in Israël als in de diaspora het kruis als symbool langzamerhand uit de Messiaans-Joodse symboliek verdwenen. Soms duikt het kruis ook wel tussen de nieuwe symbolen van de Messiaanse beweging op, maar dan eerder indirect of als randverschijnsel. Een verklaring van dit fenomeen kan zijn dat Joodse gelovigen in Yeshua in het openbaar wat meer zichtbaar zijn geworden omdat zij ook aan het maatschappelijk leven deelnemen en zich steeds meer bewust worden van hun eigen identiteit binnen de Joodse wereld.

In het collectieve bewustzijn van het Joodse volk leven nog altijd de herinneringen aan vervolgingen en gedwongen doop door de kerk, dingen die altijd onder het teken van het kruis gebeurden. Mede daarom wordt Israëlische leerlingen van de basisschool bij de reken- en wiskundelessen bijgebracht het plusteken niet zo te schrijven dat het op een kruis lijkt, maar het onderste stukje weg te laten. Hieruit blijkt wel hoe sterk het symbool van het kruis ook in het huidige Jodendom als teken van christelijk antisemitisme wordt ervaren. Daarom zoeken Joodse gelovigen in Yeshua alternatieven voor hun symbolen of hun logo's, waar het kruis geen of hooguit een ondergeschikte rol bij speelt. Vanwege deze ontwikkeling is het in Messiaanse gemeenten echter ook tot spanningen en zelfs scheuringen gekomen.

De herinnering aan het antisemitisme in het teken van het kruis is vooral in de staat Israël nog altijd springlevend. Als je elke dag de geografie en de geschiedenis van het heilige land om je heen ziet, kun je de tijd van de «christelijke» kruisridders ook niet zo gemakkelijk vergeten. De kruisridders hebben met de zegen van de kerk dit land veroverd, slachtpartijen onder de Joden aangericht en de overlevenden verdreven. Met bloed aan hun handen grepen de kruisridders zowel naar het kruis als het zwaard. Tegen deze historische en lokale achtergrond is het heel natuurlijk dat de meeste Israëlische gelovigen in Yeshua er weinig voor voelen om aan een wand van hun huis of van de ruimte waar hun gemeente samenkomt een kruis aan te brengen. Ook sieraden als halskettinkjes in de vorm van een kruis worden om deze reden afgewezen.

Anderzijds benadrukken Joodse gelovigen in Yeshua in hun persoonlijke en openbare verkondiging altijd dat er geen alternatief is voor de boodschap van de gekruisigde Messias. Ook zonder een gouden of houten kruis aan de wand en zonder dit teken in hun symboliek te benadrukken wijzen Messiaanse Joden altijd weer naar de smalle weg van het kruis. Voor hen is de leer van het kruis de enige bron van goddelijke genade, van vergeving en

eeuwig leven. En daarmee is het de hoeksteen van hun geloof. Over het algemeen zijn de door Messiaanse Joden in Israël gebruikte symbolen een uitdrukking van continuïteit en vernieuwing omdat Joodse gelovigen in Yeshua zich als erfgenamen van de eerste in de Messias gelovende Joden in het Nieuwe Testament beschouwen en omdat zij een actieve rol spelen bij het herstel van Israël.

Voor en tussen de beide wereldoorlogen was het symbool van het kruis in de Davidsster onder Joodse gelovigen in Yeshua wijd verbreid. En ook in het eerste decennium na de stichting van de staat in 1948 was het in Israël nog dikwijls te zien. De grote verbreiding van dit symbool was vooral aan Abram Poljak, Agnes Waldstein en Albert von Springer te danken. In het begin van de jaren

'50 hanteerde hun gemeente Jewish Christian Fellowship (Joodse christengemeenschap) in Jeruzalem als officieel embleem een vlag met een blauwe achtergrond en een wit

kruis in een Davidsster. In 1959 voerde deze gemeente nog een symbool in: een houten zevenarmige kandelaar die in het midden met een Davidsster met een kruis was versierd. Al spoedig werd het kruis in de Davidsster echter een geschilpunt in de gemeente. Met het argument dat ze geen «halve christenen» waren hield Poljak een vurig pleidooi voor het teken van het kruis. Tenslotte vertrok de leiding van de gemeente echter naar Europa. Na de dood van Poljak (1963) speelde het symbool van het kruis in de Davidsster bij de Messiaans-Joodse gemeenten in Israël geen rol meer.

Sindsdien hebben de Messiaans-Joodse logo's in het heilige land zich eerdere in andere richtingen ontwikkeld. De gemeenten zijn op zoek gegaan naar sprekende alternatieven voor het kruissymbool. Een voorbeeld van deze nieuwe beeldtaal is de in een vis afgebeelde menora (zevenarmige kandelaar).

Hoewel er in de naam van het kruis veel verschrikkelijke dingen zijn gebeurd (denk maar aan de tijd van de kruisridders, de inquisitie, heksenverbrandingen enz.), is het kruis voor ons christenen toch een symbool van het verlossingswerk van Jezus. Paulus zegt: «Want het woord des kruises is wel voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods» (1 Cor. 1:18). En ook: «Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld» (Gal. 6:14). Aan het kruis heeft Jezus voor ons de overwinning en eeuwig leven verworven. Daarom is het kruissymbool voor ons wedergeboren christenen zo waardevol. En er is geen ander symbool dat zo duidelijk op de verlossing wijst. ■